



De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant – Literaire Columns van de Tweede Bijbel – Verzamelingen – nr. 7 –
dec. 2021

Speciale sinterklaas editie

Het grote feest van Klaas Vaak

praathazen en typefouten

De Vuurvlieg Elven

DE WUZZEL FOKKERS – de ontwaking van de vuurvlieg elven in de strijd tegen
de plaaggeesten

Volg de vuurvliegjes

Volg de vuurvliegjes - 2

Volg de vuurvliegjes - 3

Het eerste hoofdstuk van Elwin en de Konijnenheuvel

Het eerste hoofdstuk van 'de jongens van daar'

Elwin in het toets kasteel

Ontstaansgeschiedenis sinterklaas - De Honderdjarige Oorlog

Het eerste hoofdstuk van Elwin terug naar Klaas Vaak

Het grote feest van Klaas Vaak

Beste bezoekers van de literaire supermarkt,
bezoekers van de onkrant

De zwarte pietten oorlog is weer op volle gang.
Er wordt weer flink gegooit naar elkaar met olie bollen,
en weer flink met vuurwerk geschoten.
Zwarte piet moet het ontgelden, want hij moet wit zijn,
of zwart blijven, of half zwart, of grijs, of een andere kleur.
Men maakt zich weer druk, en men is er maar druk mee,
dus tijd voor de onkrant om hier maar weer eens wat tijd aan te besteden,
want we hebben verder toch niks te doen.

Onze verslaggevers van de onkrant doen trouwens ook mee aan de
demonstraties,
maar dit doen wij doelbewust aan beide kanten.
Wij zijn namelijk niet voor een gat te vangen,
en zo hoor je weleens wat.
Hele interessante verhalen aan beide kanten,
waar wij weer onze onkranten mee kunnen volpraten.
Je moet toch wat.

Zo hoor je dus weleens wat.
Meestal gaat het dan over zwarte piet,
vrijwel altijd eigenlijk,
want dat is het enige waar ze vandaag de dag over praten.
En daar moet je natuurlijk wel over mee kunnen praten, he,
anders hoor je er niet meer bij,
en heb je helemaal niks meer in de melk te brokkelen.
Als krant is dat ook zo lastig, he,

als je helemaal niks zou weten over wat er allemaal leeft.
Nee, ons goede oude krantje moet wel op de hoogte blijven, he,
wat die en die gezegd hebben, want dat is allemaal erg belangrijk.
Anders hebben we niks meer om over te schrijven.

Wel een mooi beroep eigenlijk, verslaggever,
Je hebt dan altijd een excuus om overal binnen te komen,
en leert zo beide kanten van het verhaal kennen,
beide zijden van het schaakbord,
en hup, dan maar weer schrijven,
en dat is dus piet voor en piet na.

Maar nu komt dus de clou :
Die is er dus niet.
Dat zeggen ze verder niet.
Daar hebben ze ook geen interesse in.
Het gaat alleen om zwarte piet.
Je schiet er dus helemaal niks mee op,
want het zijn dus gewoon een soort voetbalclubs,
die achter een bal aanlopen,
en elkaar dan voor rotte vis uitschelden.
Dat was het dan.
Waar het voor nodig is zeggen ze niet,
maar het is in principe gewoon zodat de kranten zich weer vol kunnen
schrijven,
dat mensen weer iets hebben om zich druk om te maken,
en dan weer verlichting zoeken in krantje lezen,
en dan ondertussen krijgt de krant daar weer geld voor,
om zo ook weer nieuwe krantjes te kunnen schrijven.

Maar hoe zit dat dan met de onkrant,
want die is verder gratis.
Ja, de onkrant is verder gratis.
Die heeft die druk dus niet.
Die schrijft gewoon voor het schrijven,

want er is verder niks te doen.

De onkrant schrijft gewoon over het leven,
de kranten, de pieten, de oliebollen die ze naar elkaar gooien,
Heel belangrijk allemaal,
dat wil natuurlijk iedereen weten,
wat er in ons landje gebeurt,
en daar ben je ook niet snel over uitgepraat,
oh nee, dat gaat allemaal door.

Die heeft weer dit gezegd over zwarte piet,
en die weer dat, en dan is er de top 100 van beste sinterklaas albums,
want dat is waar iedereen vandaag mee bezig is,
en dan kun je als krant natuurlijk niet achterblijven,
zelfs niet als onkrant.

En zo praten wij onze literaire supermarkt vol,
zo hebben wij het altijd op de radio,
want sinterklaas wint het nu eenmaal van die andere klaas,
hoe heet ie ook alweer ?

Oh ja, Klaas Vaak, van de kinderbedtijd.

Sinterklaas heeft een groot uitgedost feest,
elk jaar weer, en velen vieren het door het hele jaar heen,
maar Klaas Vaak heeft zo'n feest niet,
want kinderbedtijd is immers niet zo'n feest.

Nee, dat is allemaal saai en gemeen,
allemaal om de kinderen te pesten.

Sinterklaas zou dat nooit doen,
zelfs zwarte piet niet,
alleen als kinderen heel erg stout zijn,
dan moeten ze voor straf naar bed,
en nog met blote voeten ook,
en misschien zelfs nog zonder avondeten als ze het wel heel bont hebben
gemaakt.

Dus Klaas Vaak trekt aan het kortste eind in dit land,

altijd al, en daar willen wij verandering in brengen.

Klaas Vaak heeft elven en ganzen dan in plaats van pieten,
en alhoewel hij Vaak heet gebeurt het helemaal niet zo vaak,
dus daar moet verandering in komen.

De Heere geeft het zijn beminden immers in de slaap.

Griezelig idee is het he, voor de kinderen,
om naar bed te moeten.

Ze hebben liever de hele dag door kadootjes.

Ze vechten liever de hele dag over zwarte piet,
want dat is immers de enige weg tot sinterklaas.

Maar wist je dat sinterklaas en Klaas vaak broers zijn ?

En Klaas Vaak schijnt de enige weg te zijn tot Sinterklaas.

Noodzaak dus dat het feest van Klaas Vaak er dus zal komen.

En dan zal er ook wel een hele oorlog komen over of zijn elven zwart of wit
moeten zijn,

of pimpelpaars met gele stippen of met een rood randje,

en misschien rijden er dan ook wel meer ambulances dan gewoonlijks als dat
feest er weer aankomt,

want waar mensen dan ook over vechten,

het gaat er altijd weer hard aan toe,

of zou Klaas Vaak op zo'n feest gewoon iedereen platleggen met zijn slaapzand
?

Dat heeft Sinterklaas immers niet, en sinterklaas deelt ook elk jaar weer
gevaarlijk speelgoed uit aan kinderen, zoals geweren, messen, speren en
dolken.

Het is dan allemaal wel van plastic, en heeft de naam speelgoed te zijn,
maar toch.

En van al dat suiker en snoep wordt een kind ook agressief en hebberig.

Nee, het is gebleken en het is ons ter ore gekomen dat het feest van Klaas
Vaak er moet komen.

Ergens in mei, of gewoon het hele jaar door, of wanneer het van pas komt.

Want de Heere geeft het zijn beminden in de slaap.

Van een van onze verslaggevers,
De Onkrant

praathazen en typefouten

Laten we het weer eens over zwarte piet hebben,
voor de verandering,

Mensen vragen weleens : Moet het nu altijd over zwarte piet gaan ?

Ja, dat moet.

Dat doen de mensen immers ook, die hebben het altijd over zwarte piet,
dus waarom de onkrant niet ?

De onkrant is immers een krant van de mensen,
een volkskrant, praat mensen geheel naar de mond.

Zwarte piet willen ze horen, voor en na,
of andere soort pieten, maar alles draait om sinterklaas.

Kunnen we het dan niet ergens anders over hebben ?

Nee, dat kan niet. Alles draait om zwarte piet.

Ja, maar wordt je daar dan nooit moe van ?

Wil je nooit eens wat anders ?

Nee.

Maar kan dat niet stoppen ?

Nee, dat gaat altijd door. Volgende vraag.
Onze hele onkrant draait geheel om zwarte piet en niks anders.
Tenzij je het over Klaas Vaak wil hebben.
Nee, laat dan maar zitten, zeggen ze dan.
Teveel pret, nog geen tijd voor het bed.

En Klaas Vaak geeft geen kadootjes,
alleen maar zand, slaapzand.
Wat heb je daar nou aan.
Nee, Klaas Vaak is geen geliefde gast in Nederland.
Dat vinden ze een nare man.
Als hij komt proberen ze het zo snel mogelijk in de doofpot te stoppen.

Nee, we hebben het altijd alleen maar over zwarte piet en sinterklaas gehad,
dus waarom zouden we dat niet blijven doen ?
Hier in Nederland zijn ze echt dol op sinterklaas,
Ze maken zelfs hun eigen sinterklazen,
en die voeren allemaal oorlog tegen elkaar,
een echte sinterklazen oorlog,
en daar kunnen wij dan weer over schrijven
Wij vinden het allemaal best,
houd ons in ieder geval bezig.

De doorsnee Nederlander heeft het juist zoveel over sinterklaas om het maar
niet over Klaas Vaak te hoeven hebben, want dan moeten ze naar bed.
Nee, het bed is de minst geliefde plaats van de doorsnee Nederlander,
van de kindjes Nederland,
en als ze dan toch moeten slapen dan doen ze dat wel achter het stuur,
en niet in bed.
En sinterklaas koopt me toch een grote auto's voor hen die het braaf de hele
dag over sinterklaas en zijn beste pieterman hebben gehad,
Ja, sinterklaas houdt van zijn getrouwe fans

Ja, een Klaas Vaak feest is in Nederland hard nodig vinden wij persoonlijk,

maar zo'n idee kun je aan de straatstenen niet kwijt,
dus marcheren wij maar mee in het leger van sinterklaas,
en schrijven wij er enthousiast over telkens weer,
over deze grote vader des vaderlands,
Wij zijn immers rasechte sinterklaas-fanaten,
en niemand kan sinterklaas vieren zoals wij dat doen,
dat zit ons in het bloed,
in hart en nieren

Maar goed, jammer voor Klaas Vaak, zijn broer,
maar als het even kan, dan maken we reclame voor hem,
als een verspreking,
want er zou namelijk geen sinterklaas zijn geweest als zijn oudere broer, Klaas
Vaak,
hem niet had gered van de afschuwelijke verdrinkingsdood toen hij eens
tijdens het schaatsen door het ijs was gezakt.
Sinterklaas begon namelijk zo woest om zich heen te slaan,
en dit moest gebeuren en dat moest gebeuren,
maar hij maakte het wak alleen maar groter,
en toen deed wat slaapzand van Klaas Vaak wonderen.

Dus : geen sinterklaas zonder Klaas Vaak, maar dat willen de Nederlanders niet
horen,
Met hun grote bekken vieren ze het hele jaar door sinterklaas zo luidruchtig,
dat niemand er echt nog van kan slapen

Arme Klaas Vaak, want die is naar de sprookjesboeken verbannen,
maar wij als onkrant willen hem nog wel eens noemen als we eens een
typefout maken

Niet te opzichtig natuurlijk, want dan komt er trammelant,
en als iemand dan zegt 'Ja, hebbes, jullie hadden het over Klaas Vaak,'
dan zeggen wij : 'Niks hoor, dat waren allemaal typefouten.'

Ja, zeggen ze dan, zo kunnen wij het ook, iemand ten gronde slaan en dan
zeggen dat het per ongeluk was, of een verkeerde beweging, zodat je kunt

wachten op de paashaas.

Dat is trouwens ook zo'n veracht feest : het paashaas feest.

Wat dat betreft staan Klaas Vaak en de paashaas hierin op een lijn.

Ze zijn beiden niet uitgenodigd voor het feestje.

De mens wil geen paashaas, dat is teveel wachten en teveel lijden,

Men wil een praathaas, waarmee je alles weg kunt praten,

en dan gewoon weer de hele dag over sinterklaas en zwarte piet praten.

Dat doen wij dan ook maar om niet teveel op te vallen.

Wij hebben het daarom altijd over zwarte piet,

nooit iets anders gedaan, en zullen ook nooit iets anders doen.

Dat is nu eenmaal de heilige taal des vaderlands,

dus dan zullen ze het krijgen ook.

Een steen door de ruiten van de bakkerij,

Nee, niet van ons, dat doen wij niet,

zal wel een zwarte piet zijn geweest,

of gewoon weer zo'n vervelende typefout.

De Vuurvlieg Elven

Hij werd wakker van het geluid van Wuz in de tent.

'Oma wil echt zo weg,' zei Wuz.

Het was al 10 uur 's avonds.

Hij kon het ook niet helpen dat hij zo lang had geslapen.

Hij was zo moe geworden van het spelen met zijn nieuwe cd recorder uit China.

Het was een heel goedkoop ding, 1,75 slechts.

Het was een heel plat apparaatje, vierkant, in een hoesje, en het mooiste waren nog wel de shortlinks, want daar kon hij mee teleporteren op een mapje en mee tijdreizen,

waar hij maar wilde, zolang er shortlinks waren, want hij moest ze wel verdienen,

en er werd uitgelegd hoe hij de shortlinks kon verdienen, zodat zijn mapje steeds groter werd.

Maar hij was het al een beetje vergeten allemaal, alsof de slaap zoveel had weggewist.

Hij keek naar Wuz.

Wuz had een nieuw horloge met een heleboel schermpjes en een heleboel knopjes,

ook allemaal vol met shortlinks en mapjes.

Hij keek ernaar en was wel een beetje jaloers op Wuz.

Wuz had het gekocht in het winkelcentrum achter de camping, en oma was op een camping aan de andere kant van het winkelcentrum, aan de voorkant, op een heuvel, en de vakantie zat er weer op.

Oma wilde weer naar huis, en wel vandaag nog, maar het was al 10 uur 's avonds, en hij zou eerst al zijn spullen bij elkaar moeten zoeken, en dan ook nog naar oma moeten lopen, en dan pas zouden ze kunnen vertrekken, maar toen dacht hij ineens aan de shortlinks, dat hij zo naar haar zou kunnen teleporteren, en zelfs gewoon weer naar huis konden teleporteren, en dan

hoefden ze ook niet eerst een hele reis te maken met oma's voertuig. Hij had nog niet geteleporteerd, want hij was alleen nog maar bezig geweest met de cd's en moest eerst allerlei dingen bekijken, en speelde er een beetje mee, heel lang, en daar was hij zo moe van geworden dat hij moest slapen. Maar hij wilde eigenlijk ook wel in het winkelcentrum dezelfde soort horloge kopen nog als Wuz had, en dat wilde hij nog doen voordat ze weg zouden gaan. Wuz was al op weg naar oma.

Hij is toen naar het winkelcentrum gegaan om het shortlinks horloge te kopen, en ging toen zijn spullen bij elkaar zoeken, en teleporteerde toen naar oma en Wuz, en toen zijn ze naar huis wezen teleporteren. Dat ging allemaal heel gemakkelijk met het shortlinks horloge. De volgende dag teleporteerde hij naar de badkamer. Er kwam licht door het badkamer raam, licht van vuurvliegjes. Het was een prachtige dag. Oma had verschillende huizen, dus ze konden zo heen en weer teleporteren, als vuurvliegjes. Zij waren namelijk ook vuurvlieg-elven, maar ze konden allang niet meer vliegen. Eens waren ze van hun vleugels beroofd. Door de shortlink apparaatjes uit China scheen dat opgelost te zijn.

Hij had zelf ook een huis, maar hij was vaak bij oma. Oma veranderde vaak in een ijsstandbeeld. Dan had ze paniek aanvallen. Daarom was Wuz ook altijd bij haar. Wuz woonde bij oma.

Toen hij met Wuz in zijn eigen huis was gekomen om daar een nachtje te slapen werden ze die ochtend vroeg wakker gemaakt door de school directeur die met hen wilde spreken. De school directeur had een baardje, en een net pak. Hij was gezonden door president Trompels, die even later ook binnen kwam, en 'lang geleden' zei. Het ging over plaaggeesten. Die waren er veel in het land. Die hadden eens ook de vleugels gestolen van de vuurvlieg-elven, maar nu, door de shortlink apparaatjes uit China, was daar verandering in gekomen. De plaaggeesten begonnen steeds meer te verstijven en te veranderen in wuzzel groente. Dat moest verbouwd worden, en gegeten worden, opdat er geen plaaggeesten meer zouden zijn.

De shortlinks waren een soort vuurvliegjes, en door de shortlink apparaatjes,

konden er ook shortlinks in de hersenen komen. Uiteindelijk zouden de vuurvlieg elven zo weer hun vleugels terug kunnen krijgen. In zijn linker hersenhelft zag hij een enorm woud, met allerlei vuurvliegjes, die shortlinks waren. Hij kon er zo naartoe gaan. Er was daar ook ergens een rivier waarover een vuurvliegjes brug ging met allerlei shortlinks. De president en de school directeur legden het uit. Ze waren China erg dankbaar. Door de straling zou er nu veel wuzzel groente zijn, en moesten ze veel wuzzel groente eten. Plaaggeesten waren in principe slechts het zaad van de wuzzelgroente. Ze zouden helemaal verstijven tot stijve stengels, en dan konden ze zo gegeten worden.

Ze aten wat van de wuzzel groente die de president had meegenomen. Het was heel lekker spul, maar je werd er zo moe van, zo moe. Pas de volgende ochtend werden ze weer wakker. Toen hij wakker werd keek hij naar de muur achter het voeteneinde van zijn bed, waar de grote stellage stond, en er lagen zulke grote vissen op in prachtige, hele zachte kleuren.

Zijn rechter hersenhelft was een grote zee met eilanden en shortlinks. Daar kwamen de vissen vandaan.

Oma was een vuurvlieg fee. Zij had hen eens gered uit de klauwen van plaaggeesten, en sindsdien noemden ze haar oma, omdat ze al een hele oude vrouw was. Oma veranderde dus vaak in een ijsstandbeeld. Dat was om te beschermen tegen plaaggeesten. Ze had ook familie leden die ook vuurvlieg feeën waren, en die veranderden soms in schilderijen. Sommigen van hen waren al geheel in een schilderij veranderd, en veranderden niet meer terug. Oma nam die schilderijen altijd mee als ze ging kamperen, en hij en Wuz kregen dan ook een schilderij in hun tent. Hij was in de tent van Wuz geweest, waar hij naar zo'n schilderij keek, en ook in zijn eigen tent hing er zo'n schilderij waar hij soms naar keek. Maar nu was de vakantie voorbij en waren ze weer thuis. De volgende vakantie zouden ze er weer naartoe gaan.

Ondertussen was er werk aan de winkel. China had het land ingenomen, wat zo lang geteisterd was door plaaggeesten, en China had het land vrijgezet. De plaaggeesten werden gezaaid op de akkers als zaad, of gewoon al direct naar

de winkels genomen, naar de supermarkten, want zo waren verstijfd tot wuzzel groente. Het zou de ontwaking betekenen van de vuurvlieg elven, en ze zouden hun vleugels terugkrijgen. Zoveel nieuwe apparaatjes waren er nu. China was het buurland van het land waar ze woonden, op de planeet Orion. Het was een hele grote planeet. De vuurvliegjes zongen die dag, en omhulden de planeet. Uit een duister gat kwamen zij, waar zij lang opgesloten hadden gezeten. Zij waren gekomen om de vuurvlieg elven vrij te zetten, en daarna de vuurvlieg feeen.

Ze hadden ook een geadopteerd zusje uit China. Oma had haar ook eens gered, waar China haar altijd dankbaar voor is gebleven. Hij was eens verliefd op het meisje, maar dat ging snel weer over. Wuz plaagde hem er wel eens over. Uiteindelijk noemde hij haar daarom maar gewoon zusje. Het meisje kon goed rekenen, en kon goed met allerlei apparaatjes overweg. Altijd als hij aan haar dacht dan vlogen er vuurvliegjes in zijn hart, niet meer in zijn buik. Vroeger kon hij daar flink ziek van worden. Uiteindelijk heeft Oma hem daarvan genezen, door haar ijs magie, want het was immers het werk van plaaggeesten dat hij zo zwaar verliefd op haar was. Oma noemde het een ziekte. Soms werden de vuurvlieg elven verliefd door plaaggeesten, en dat zou de grootst mogelijke ongelukken kunnen veroorzaken, maar gelukkig had Oma ingegrepen. Door verliefdheid waren eens de plaaggeesten in het land binnengekomen. De koning had er erg veel berouw van, en stierf door een gebroken hart. Daarom moet de ziekte zo snel mogelijk genezen worden.

Oma weet wel raad met haar ijs magie. De vuurvliegjes leiden op een hele andere weg, dieper het woud in, of verder op zee. Nee, een vuurvlieg elf mag nooit zomaar verliefd worden. Daar komen de grootste ongelukken van. Zo raakten zij eens hun vleugels kwijt. De vuurvliegjes brug over de rivier leidt tot het ijsland. Dat zijn de boven hersenen. Daar moet eerst het goede rijpen. Daar moet eerst wijze raad gegeven worden, zoals Oma altijd doet, want ook Oma is daar gegaan. En alleen zo, en niet anders, kom je tot het land van de vuurvliegjes, de onder hersenen. En alleen zo kan de magie van de vuurvlieg elven je bijstaan. Uit dat gat stroomt het. Vandaar komt het, en daar stroomt het altijd weer naar terug. De onder hersenen lopen namelijk helemaal door tot bij je hart. Dat is een kap van vuurvliegjes, en een honing boom. En dat is wat

de vuurvlieg elven de ware liefde noemen : de liefde voor het werk. Hij en Wuz zijn daarom ook nooit getrouwd, alleen met het werk. Oma heeft het huwelijk zo bevestigd, op de bruiloft van de vuurvlieg elven.

Einde

DE WUZZEL FOKKERS

de ontwaking van de vuurvlieg elven
in de strijd tegen de plaaggeesten

Hoe met vuur om te gaan ?

Je moet er heel voorzichtig mee zijn.

De mens heeft vreemd vuur gegrepen en heeft er alles mee verwoest,
alles verdraaid ook.

Stel je linker hersenhelft voor als een woud, en je rechter hersenhelft als een zee.

Zo heb je in je hoofd aan je linkerkant het woudland, en aan de rechterkant het zeeland.

De zee staat voor het twijfelen, dat je niet zomaar tot snelle conclusies komt. Dat kan een groot lijden zijn, maar dat is nodig om de mens te behoeden voor valsheid.

Het woud staat voor het volharden, het aarden en wortelen. Mensen die hun zeehelpt niet ontwikkelen groeien al snel helemaal vast in het bos, en komen niet meer verder. Leer de woudhelpt dus te balanceren met je zeehelpt. Zo kun je dieper in het woud komen, helemaal tot de rivier aan de bovenkant, waar ergens een brug van vuurvliegjes is. Over die brug kom je tot het ijsland, je boven hersenen. Het ijs is voor de afzondering, dat je niet op anderen steunt, niet door anderen verkeerd wordt beïnvloed, want het is namelijk iets tussen jou en het hogere. Dit is dus heel belangrijk in het toetsen, dat je alles in het ijs brengt. daar kun je dus je rugzakje aan gedachten, zienswijzen en herinneringen leegkieperen. Stel je boven hersenen dus voor als een ijsvlakte, reusachtig groot. Hier moet eerst het goede rijpen. Daar moet eerst goede raad gegeven worden. Hier moet ergens een tweede vuurvliegjes brug zijn die helemaal naar onderen leidt, naar het vuurvliegjes land, je onder hersenen. De onder hersenen lopen helemaal door tot bij je hart. Dat is een kap van vuurvliegjes, en een honing boom. En dat is wat de vuurvlieg elven de ware liefde noemen : de liefde voor het werk.

In dit proces, in dit plaatje, leer je dus remmen. Leer je niet zomaar overal maar gris gras naar te grijpen en met vuur te spelen. De vuurvliegjes willen je leiden. Ga er maar mee aan de slag, om gevoelig te worden voor de onderdelen van je lichaam. Alles is al ingebouwd. Dit is telkens weer een principe in de tweede bijbel. Met name in het verhaal van de vuurvlieg elven. Door deze principes toe te passen zullen de vuurvlieg elven ontwaken. Dat is dus wat de vuurvlieg inhoudt, de schoolbegeerte en werkbegeerte, en omdat vuur al snel uit de hand kan lopen is het dus belangrijk dichtbij de vuurvliegjes te blijven. Die zullen je altijd weer terugleiden tot de balansen, tot je woudkant, je zeekant en je ijskant. Je doet dus niks zomaar, springt nergens zomaar in. Er zijn teveel gevaren, de plaaggeesten, die met vals vuur werken, om alles te vernietigen en te verdraaien. Zij roofden eens van de vuurvlieg elfjes hun vleugels af, maar door met deze principes aan de gang te gaan, zoals ook in het verhaal van de vuurvlieg elven, zullen de plaaggeesten weer verstijven tot

wuzzel groente, wat verbouwd en gegeten moet worden. Dat gebeurt in het centrum van je hersenen. Door goed je wuzzel groente te eten blijven je hersenen in balans, ook met je hart. Als je niet goed je wuzzel groente eet, dan kunnen de vuurvliegjes je ook niet helpen. Daarom zullen de vuurvliegjes je vaak zeggen om je wuzzel groente te eten.

Hoe kon het dan dat de plaaggeesten eens alles konden overnemen en de vleugels van de vuurvlieg elven konden wegroven ? Door verliefdheid. Ze kunnen je verliefd doen worden op dingen die er helemaal niet toe doen als je niet oppast. Dit gebeurt als ze je kunnen afleiden van school en werk. Het is een ziekte die zo snel mogelijk genezen dient te worden. Daarom is er dit medicijn van de vuurvliegjes. Zo kun je weer leren richten in je hersenen en hart, om in de juiste richting te komen, voor de liefde voor het vak, door op die manier het land van de vuurvliegjes te leren kennen wat helemaal terugloopt tot je hart, waar de honingboom bloeit.

Oh, zoveel vuurvliegjes in de nacht. Verbouw je nog wel je wuzzel groente ? Of laat je de plaaggeesten maar aanrotzooien ? Er is een oorlog te voeren en een werk te gebeuren.

Volg de Vuurvliegjes

Eens was het elvenland verwoest door een vuur.

Dit vuur was gebracht door plaaggeesten.

Omdat sommige elven de landbouw verwaarloosden ontstond er een virus op de wuzzel groente.

Met als gevolg dat de wuzzel groente zich ging ontwikkelen tot plaaggeesten. Zo werden de elven beroofd van hun vuurvlieg vleugels en van hun kennis van de hersenen, door de plaaggeesten.

En zo kwamen vuurvliegjes bijna niet meer voor in het elvenland, want die werden verdreven door de plaaggeesten.

Wanneer er toch weer vuurvliegjes opduiken, dan zullen ze de verloren kennis van de hersenen onderwijzen.

Volg daarom de vuurvliegjes.

Wat is dan die kennis ?

Alles wat om je heen is is eigenlijk gewoon in je hersenen.

Je linker hersenhelft is een woud, en je rechter hersenhelft is een zee. Probeer dat eerst in evenwicht te krijgen.

Zo heb je in je hoofd aan je linkerkant het woudland, en aan de rechterkant het zeeland.

De zee staat voor het twijfelen dat je niet zomaar tot snelle conclusies komt.

Dat kan een groot lijden zijn maar dat is nodig om de mens te behoeden voor valsheid.

Het woud staat voor het volharden, het aarden en wortelen.

Mensen die hun zeehelft niet ontwikkelen groeien al snel helemaal vast in het bos, en komen niet meer verder.

Leer de woudhelft dus te balanceren met je zeehelft.

Ergens in het woud moet de brug van de vuurvliegjes zijn over de rivier die leidt tot het ijsland.

Het ijsland is de boven hersenen. Door het ijs leer je perspectief te houden zodat je je niet laat afleiden en beïnvloeden door anderen.

Door de elementen woud, zee en ijs te leren kennen en toe te passen zullen de plaaggeesten verdreven worden.

Ook zul je zo in het ijsland een tweede brug van vuurvliegjes vinden, die naar beneden leidt.

Die leidt helemaal tot de onder hersenen, tot het land van de vuurvliegjes.

De onder hersenen zijn rechtstreeks verbonden met het hart.

Als dit contact gemaakt is zal de wuzzel groente weer groeien, in de centrale hersenen, in het elvenland.

Volg de vuurvliegjes.

Volg de vuurvliegjes - 2

Als je dan door de vuurvliegjes door de hersenhelften bent heengeleid, en je hebt de hersenhelften in balans, dus links, rechts, boven en onder, om zo op je hart aansluiting te vinden, dan kun je weer terug naar het centrum in de hersenen, naar het elvenland. Die balans is dus WEL een vereiste, anders kun je er niet in, of moet je er weer UIT.

Als je ergens vast komt te zitten is het altijd belangrijk te gaan tot de zeekant van je hersenen, de rechterkant van je hersenen, en daar vanuit te leven, zodat alles weer los kan raken, want dat is nu juist de twijfelzone, waar alles heroverdacht wordt, alles getoetst, en zo kun je ook weer dieper in het woud komen, uiteindelijk tot de vuurvliegjesbrug over de rivier tussen het woudland en het ijsland. Het woud is dus je linker hersenhelft, en het ijsland is je boven hersenhelft. Het ijsland is voor nieuwe, hogere perspectieven, richting krijgen, dus dat doen we NIET zomaar met licht, maar met ijs. Zo worden de ijsstralen opgewekt, die veel eerlijker en genuanceerder zijn dan zomaar licht. We hebben het dan dus over ijszicht.

Hebben de vuurvliegjes je weer teruggedleid tot het centrum van de hersenen, tot het elvenland, dan zal de wuzzel groente weer volop groeien, want je hebt immers de hersenhelften weer in balans, en de sleutel tot je hart gevonden, en zo ook de sleutel tot het elvenland. Mocht je door plaaggeesten in je hoofd,

plaaggedachten, worden lastig gevallen, of door plaagherinneringen, dan is het altijd weer belangrijk om vanuit je rechter hersenhelft te leven, je zoekant, totdat er weer balans is. Richt je dan dus op de zoekant aan de rechterkant van je hersenen. Laat het vandaaruit stromen. Ga dus niet zomaar de aanval aan, maar ga twijfelen, ga aan alles twijfelen. Ze zeggen weleens : Spreken is zilver, zwijgen is goud, maar het twijfelen is de zee.

Als je dan in het elvenland bent aangekomen, in het centrum van de hersenen, dan groeit daar dus volop de wuzzel groente, en die wordt verbouwd door boeren. Dat zijn de zogenaamde wuzzel boeren. Wuzzel groente is een hoofdbestanddeel van het voedsel van de elven, levensbelangrijk, want als het niet verbouwd wordt, en niet gegeten wordt, dan komen de plaaggeesten. Als plaaggeesten hun macht verliezen, dan worden ze ook gewoon weer tot wuzzelgroente. Als de wuzzelgroente rijp is en klaar, dan wordt de wuzzelgroente getransporteerd tot de wuzzeliers die de wuzzelgroente verkopen. De wuzzeliers zijn dus de groente winkeliers. Ze verkopen ook vaak wel andere dingen, maar de wuzzelgroente is het belangrijkste, en wat ze vaak ook het meest verkopen. Dat gebeurt dus in de winkels en de wuzzel supermarkten. De elven moeten het veel eten, maar niet teveel. Als je het teveel eet dan zou alles weer uit balans gaan. Ook bij de wuzzel groente zijn er grenzen. Als er teveel van gegeten wordt dan zouden de plaaggeesten weer komen. Het elvenland haat daarom de vraatzuchtigen, en die worden ook verdreven, of komen in de gevangenis terecht. Ja, er staat gevangenisstraf op vraatzucht. Zo gevaarlijk is het. Het wordt gezien als een misdaad. Dit principe komt wel vaker voor in de tweede bijbel. Denk bijvoorbeeld aan het boek 'de bibelebouse wijn.' Als je dat boek nog niet kent, ga het dan een keer lezen.

Als je over de grens gaat van de hoeveelheid wuzzelgroente die je mag eten, en je stopt dan nog niet, dan kom je na een tijdje aan bij de tweede grens, en dat is de dood. En daarom is teveel wuzzelgroente eten niet alleen crimineel, maar ook levensgevaarlijk, maar dat is eigenlijk met alles zo. Je moet nooit teveel eten of teveel drinken. Alles heeft zijn grenzen en zijn gevolgen. En daarom moeten de elven ook goed onderwezen en geschoold zijn over deze dingen. Dat wordt ook nog eens goed uitgelegd in de gevangenis. De gevangenis is tegelijkertijd een ziekenhuis en een school. Mocht dat allemaal

niet baten, dan wordt je het land uitgezet. Dat wil je voorkomen natuurlijk.

Zalig is dus hij die met gematigdheid overal kan komen. Het hart houdt alles in balans. Als er overmaat ergens dreigt te komen, en iemand dreigt vast te groeien, dan gaat het hart waarschuwings signalen zenden, als een alarm, door de vuurvliegjes. Als zo iemand dan niet wil luisteren, dan moeten er andere maatregelen getroffen worden. Als dat niet zou gebeuren, dan zouden de plaaggeesten vrij spel hebben. Dat ze het elvenland al een keer hebben kunnen verwoesten is al meer dan genoeg. Het is daarom belangrijk dat de elf goede verstandhoudingen onderhoudt met zowel de wuzzelboer als de wuzzelier, opdat hij met de juiste mate de wuzzelgroente tot zich neemt, en zo de samenleving niet in gevaar brengt. Dat begint allemaal dus met de juiste verstandhouding met de vuurvliegjes. Volg daarom de vuurvliegjes.

Vaak zullen de vuurvliegjes je dus naar de zee leiden, om veel te twijfelen, want als de mens te snel te zeker is van zijn zaak, dan gaat het al snel mis, en dat is vaak de hoofdzaak van het probleem. Daarom is het van belang dat de elven ook goede zee-elven zijn, en de zee vaak bezoeken, om dit principe helder te houden. Er worden daarom vaak dagjes naar zee georganiseerd. Het is om de machine gesmeerd te houden. En elven zijn dol op de zee. Ze gaan daar vaak zwemmen.

En de grootste geheimen van de zee zijn er te vinden op de eilanden. Ben je daar al geweest ? Ken je ze al ? Voor een elf is het daarom ook zaak een goede verstandhouding te hebben met de zee en de zee wachters die daar werken, zoals er ook woud wachters zijn, en ijs wachters. Allemaal hebben ze hun taak. Een heleboel elven weten dat er leven is in de zee, dat daar werelden zijn die ze nog niet kennen, en iedere elf wil daartoe ontwaken. Daarom gaan ze vaak in de zee op ontdekkingsreis. En dan komen ze vaak met hele verhalen erover terug, die tot beroemde boeken worden, of ze komen nooit meer terug. Wat is er met die elven gebeurd die nooit meer zijn teruggekomen ? Dat kun je je afvragen. Alleen de vuurvliegjes weten het.

En wat wil jij worden ? Wuzzel boer, of wuzzelier, of zee wachter, woud wachter, ijs wachter, of wachter van het land van de vuurvliegjes, of gewoon

ontdekkingsreiziger ? Natuurlijk zijn er veel meer beroepen. Sommigen werken in de gevangenissen om de vraatzuchtigen te helpen. Dat zijn dus ook scholen en ziekenhuizen. Weer anderen werken op campings, en weer anderen zijn gidsen. Trouwens, als wachter ben je ook een soort gids, maar je moet zelf ook goed balans houden, want een wachter uit balans moet op ziekenverlof of wordt per direct ontslagen. Ook plaaggeesten paraderen graag als wachters, sluw en bedrieglijk als ze zijn. Er is daarom altijd een strenge keur als het om het wachterschap gaat. Daarom zijn er ook inspecteurs. Ook de inspecteurs moeten in balans zijn, anders is het hetzelfde liedje. Zij die deze ambten misbruiken komen uiteindelijk ook in de gevangenis. Terug naar school, of naar het ziekenhuis. Soms moeten ze heropgevoed worden, en moeten ze een cocon in om weer een baby te worden. Dan moeten ze naar de creche. Als dat dan nog niet werkt, en ze hebben teveel de natuur van een plaaggeest, dan moeten ze weer tot wuzzel groente worden. Dat is uiteindelijk het lot van alle plaaggeesten. Zij die plagen worden wuzzel groente, wordt er daarom vaak tot de kinderen gezegd, maar trouwens ook tot volwassenen. Zij die graag plagen hebben dus een groot probleem, alhoewel er een groot verschil is tussen goed plagen en slecht plagen. Een beetje speelsigheid is niks mis mee, en vaak is dat wat men als plagen ziet helemaal geen plagen, of men plaagt uit zelfverdediging, of men plaagt om te helpen. Maar het echte boze plagen moet gestraft worden, en uitgebannen. En daar moet een goed begrip over komen, dat er niet verkeerd gesneden wordt. Veel elven willen dokter worden, of rechter, maar daarin zijn ook veel plaaggeesten. Een plaag geest zal juist al het andere om hem heen als plaaggeest bestempelen, en doet zo zijn operaties, en spreekt zo zijn onrecht. En daarom zijn de inspecteurs zo belangrijk, en de scholen, anders gaat alles mis. En daarom is er het harts alarm van de vuurvliegjes, van de honingboom. Uiteindelijk bepalen de vuurvliegjes wie mag blijven en wie weg moet, en wat wat is, en niet al die duizend en een beroepen, die vaak uit balans zijn.

Het vuurvliegje gaat altijd de hogere weg, en daarom zijn de vuurvlieg elven zo belangrijk, dat zij hun vleugels weer terugkrijgen, terugvinden ook. De plaaggeesten werken graag met overmatig vuur om hun verwoestende werk te doen, maar de vuurvliegjes zijn een soort brandweer, om het vuur te blussen en te matigen. En zo ook de vuurvlieg elven. Maar dat wordt je niet zomaar. Je

moet een lange en diepe verstandhouding hebben onderhouden met de vuurvliegjes. Volg daarom de vuurvliegjes.

Goed je wuzzelgroente eten doet wonderen. Sommigen verbouwen het in hun tuin. Maar eet dus niet teveel, want dan komen de plaaggeesten van het vuur, en dat is dus crimineel. Dat leidt tot de gevangenis, tot zitten. En dan moet je op de blaren zitten. Niet alleen met vuur kan het misgaan, maar ook met ijs. Sommigen hebben zoveel ijs, en hebben de andere kanten veracht, dat ze onverschillig en zorgeloos zijn geworden, en zij kunnen ook hun verwoestend werk doen. Maar de vuurvliegjes en de vuurvlieg elven zijn niet alleen brandweer, maar ook ijsweer. Zij kunnen de balans weer herstellen. Dat gebeurt door het aan te sluiten op het hart, wat het allerbelangrijkste is, want zij die geen aansluiting meer op het hart hebben kunnen hele koude, afstandelijke personen worden, op een verkeerde manier, op de manier van de plaaggeesten. Ze twijfelen niet meer aan zichzelf. Ze moeten terug naar de zee, en terug naar het hart, om het pad van de vuurvliegjes te leren. Volg daarom de vuurvliegjes. Heb een hart. Herstel de hersenhelften, en eet goed je wuzzel groente, maar niet teveel. Echt, het zal je goeddoen.

Heks en plaaggeest Ralwin was de verantwoordelijke voor de verwoesting van het elvenland. Maar het zal weer tot wuzzel groente worden, al haar werken. Zij zal verdwijnen als sneeuw voor de vuurvliegjes. Laten wij daarom onze blik vooruit richten, en leren goed om te gaan met de wuzzel groente, het goed leren te verbouwen, en goed leren te eten. Laten wij daarom ook zeker tot de landbouw school van de elven gaan, opdat zoiets nooit meer zal gebeuren, wat er in het elvenland was gebeurd. Ralwin de heks, wat een naar sprookje. Ik zal het nooit meer vergeten. Zij verlokte kind en volwassene. Ze bracht een waas over de wuzzel groente. Ze bracht een waas over de landbouw, en misleidde de elven tot het doen van andere dingen. Ze bracht vreemde hobbies die er niet toe deden. Ze vernietigde de balans. Ze liet de regenboog opdrogen en allerlei andere kwalijke zaken, in de boeken beschreven. Maar tot wuzzel groente zal zij worden, zij en haar werken. Tot wuzzel groente zal zij worden, zij en al die haar volgen. Deze heks zal het nooit leren. Ze is het kwaad zelf, het plaagkwaad. Kwam eens uit een flesje. Iemand deed iets teveel van iets erop, en wham. Daar begon het al, en niemand kon het meer stoppen. Alleen de

vuurvliegjes konden het uiteindelijk stoppen. Volg daarom de vuurvliegjes. Luister niet meer naar het woord van de heks. Het grote kwaad is zij, het plaagkwaad. Tot wuzzel groente zal zij worden.

Eet er niet teveel van, oh nee, want dan groei je tot een reus, en weet je de weg niet meer. Reuzen kunnen de vuurvliegjes niet volgen. Daar zijn ze te groot voor, en dat horen ze niet, zien ze niet. Ze volgen alleen de heks. Als je alleen maar bezig bent in je centrale hersenen met het eten van wuzzel groente, dan kun je je hersenhelften niet meer balanceren. En dan eet je zoveel wuzzel groente totdat je zelf wuzzel groente bent geworden. Volg daarom de vuurvliegjes. Waak op tot de strijd om de hersenhelften. Het is een strijd om jezelf. Daarom zijn er ook elven soldaten, zoveel, zoveel. Zij strijden tegen het grote plaagkwaad, maar moeten zo goed oppassen dat ze niet zelf dat grote plaagkwaad gaan worden. Het is maar al te snel te bedrieglijk. Volg daarom de vuurvliegjes, volg ze tot je hart. Vandaaruit kan het stromen, om weg te wassen al die bedrieglijke dromen.

Ralwin woont in het ijsland, zo diep zo diep. Zij is de ijsheks die al het kwaad schiep. Ben je haar nog nooit tegengekomen, dan moet je opgroeien, rijp worden, ontwaken. Het is een strijd tegen de ijsheks. Zoveel elven zijn nog steeds bevroren. Zoveel vuurvliegjes houdt ze in haar ijs, en in haar gouden bol. Vuurvliegjesbrood, dat is wat zij eet. Zij is een kok voor al de vraatzuchtigen. Maar zij eet slechts haarzelf. Zij is zo dun dat niemand haar kan pakken. Ze is zo ijl als het licht. Zo vluchtig als een straatkind. Elven soldaten zijn al lang naar haar op zoek, maar velen kwamen in haar valstrikken terecht. Nu slijten ze hun dagen in haar kooien. Elvenbloed drinkt zij, en elvenvlees eet zij, met als delicatessen haar speciale vuurvliegjesbrood. Voor alle vuurvliegjes betekent zij de dood. Zij schreef haar naam in elvenbloed, als een contract met de duivel, haar kwade hart. Plagen en bedriegen is haar lust en haar leven, alles omdraaien, tot het zwart. In elvenbloed baadt zij, dag in en dag uit. In plaagijs troont zij, waar de dood bloedt. Druppelende naar beneden naar wie zij maar kan wegnemen. Haar duivels en plaaggeesten zendt zij op paardjes naar beneden, om kinderen uit hun bedjes te roven, van elke onoplettende ouder. Kinderbloed drinkt zij, dat is haar wijn. Zo maakt zij haar beslissingen. Velen vielen in haar strikken, en kwamen er niet meer uit. Dit

grote duivelse kwaad moet daarom stoppen. Volg daarom de vuurvliegjes. Bij haar kasteel aangekomen zul je bevriezen en niet meer dezelfde zijn. Alles zal ze omdraaien, alles wie of wat je denkt. Maar dan ga je twijfelen in de zee. Tenminste, als je niet zoals haar wil worden. Geloof haar leugens niet. Alleen de zee zal haar kunnen wegwassen. In het grote ijs troont zij, als het licht van de hel. Ren voor je leven. Kinderbloed drinkt zij, maar alles is slechts in je hersenen. Je moet contact maken met de zeehelft van je hersenen, aan de rechterkant. Daar de eilanden leren kennen, daar naar vluchten, want daar zal zij ontvellen, en zal zij ontzegeld worden, ontsluit, door het voorhangsel heen. Vlucht, vlucht, en keer niet meer om. Wees die ontdekkingsreiziger, ga terug naar Orion. En wie zegt dat zij niet ontzegeld hoeft te worden, zij wiens naam 'de zondagen' is, die is zelf de grootste plaaggeest, vanuit haar hart gezonden. Je vele wachters heeft zij, als de wachters van Heidelberg, waar zij woont en troont, in het ijsland. Velen willen die strijd niet aan, en verzinnen excuses, lezen haar dagelijkse krant, die over allerlei andere dingen gaat, om juist die strijd te verdoezelen. Laffe soldaten zijn het, helden op sokken, die nog graag willen pronken in de stad, met hun kranten onder de arm. Tot standbeelden zullen zij worden, tot wuzzel groente.

En maar klagen over dagelijks nieuws, om hun krantje maar te kunnen verkopen. 'Oh, moet je dit toch eens lezen, en dat, oh wat hebben wij het slecht, wat hangt ons boven het hoofd,' terwijl het kwaad allang is gekomen en allang troont, daar in Heidelberg, en ontzegelt dient te worden. Een diepere krant dus, ja, jawel. Terug naar Orion. Alles wat om je heen is, is slechts in je eigen hersenen.

Daar in Heidelberg marcheren ze, ze marcheren hier ook. Allemaal om hun valse krant te verkopen, om het bestaan van deze heks te verdoezelen. Het is haar schuilplaats, haar voorhangsel, om de dapperen te bedriegen, om de tuin te leiden. Door een krant van plaaggeesten. Tot wuzzel groente zullen zij worden, ook die kranten. Het blijft maar doormalen in het hoofd, en de ware strijd gaan ze niet aan. In Heidelberg ligt het grote geheim verborgen.

Volg de vuurvliegjes - 3

Als de mens te zelfverzekerd is en te weinig twijfelt aan zichzelf en alles om hem heen, dan moeten er overstromingen komen. De mens moet niet denken dat hij zijn zeehelpt kan onderdrukken. Dan zal de zee terugslaan en gebied innemen. Geef daarom voldoende aandacht aan je rechter hersenhelpt, in complete samenhang met de andere hersen helften, en het hart.

Ralwin, de ijsheks van de plaaggeesten, houdt ervan elvenbloed en kinderbloed te drinken, en vuurvliegjesbrood te eten, in haar ijspaleis in Heidelberg. Ken je de zondagen al ? Weet je al wat het betekent ? Ze houdt vuurvliegjes opgesloten. Het zijn haar gevangenis. Zij worden klaargestoomt voor het vuurvliegjesbrood. De heks is haarzelf aan het vergiften, maar sleurt hierin zo veel mogelijk met haar mee. Ze sluit de vuurvliegjes op in een magnetisch veld. En dan worden ze meegebakken in het brood. Wie daarom denkt dat we zomaar Heidelberg kunnen overslaan, en denkt dat we het niet zo nauw hoeven te nemen met bijbel onderwijs, is zelf al bedrogen door de plaaggeesten, hun harten geroofd door de ijsheks om in haar leger te strijden, verblind en verdwaasd als ze zijn. Het zijn blinde zielen. Zonder schaamte eten zij hun vuurvliegjesbrood. Nee, dapper zijn ze niet, maar laf en lui.

Volg de vuurvliegjes is een bevel, een strijd op leven en dood. Waar de mens het twijfelen negeert, daar komen de zondvloed, daar slaat de zee terug. Er is zoveel vals land, dus dan moet de zee wel komen. De mens moet terug naar de stenen tijdperken, naar de kusten van Orion, want er is zoveel natuur verloren gegaan. Deze kennis dragen de eilanden in het zeeland. En deze kennis der eilanden kan alleen ontsloten worden, als de heks van Heidelberg ontzegd zal worden. Totaal lomp en gevoelloos strijdt de mens in het hier en nu, met geen gevoel voor poezie, verhalen en mysterien. De mens is een bot monster die geen literaire euforie en nostalgie meer kent. Ook zal de zee het ijsland moeten overstromen. Alleen de zee zal haar kunnen verslaan.

De enorme zee zal komen, want de mens is te zelfverzekerd, met de verkeerde dingen bezig. De mens schuilt in het valse ijs, en daarom zal de zee

terugkomen. Orion roept, de zeeën van Orion, en de stenen tijdperken.

Alle elven strijden om Heidelberg. Ze zijn niet in slaap gevallen in het nu. Geschiedenis is namelijk een terrein, niet een verleden. In de elvenwereld is er geen wand tussen nu en het verleden. Alles loopt door elkaar heen. Ook is er geen wand tussen leven en dood, en tussen verleden en toekomst. Alles is hetzelfde, en alles loopt door elkaar heen. Wel zijn er wanden tussen goed en kwaad.

Ook zijn er geen wanden tussen groot en klein, en ook geen wanden tussen arm en rijk. Alles is hetzelfde. En het is iets waar zelfs de elven toe dienen te ontwaken. En er is natuurlijk nog zoiets als tijd en terreinen, en dat is een mysterie. De heks danst haar dansen, maar de zee dringt zichzelf aan haar op. De zee zal geen medelijden hebben. Alles is voorbestemd te twijfelen.

De zee zal niet netjes aankloppen. De zee is een bruto. De mens heeft al genoeg afgeroofd van de natuur. Nu slaat de natuur terug. De natuur hoeft niet netjes te vragen datgene wat van haar was afgeroofd. Wie denkt de mens wel niet dat hij is. De mens is te zelfverzekerd. Oh nee, de mens mag niet lijden, mag geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden. Zelfs de huid van de mens heeft hij afgeroofd. Ook mag de zee niet op religieuze tenen staan, maar de zee is de zee. De zee zal zich niet storen aan geroep, gecommandeerd en gegild als het komt. De zee is immers de zee.

De zee zal komen, dat is een feit, het woudland en ijsland ten spijt. Het zal allemaal onder moeten lopen voor een nieuwe schepping. Slechts eilanden zullen er overblijven.

De zee zal komen. Het zal meedogenloos brullen tegen de bolwerken van de mensheid en de plaaggeesten. Het zal het grote plaagkwaad bespringen als een groot allesverwoestend roofdier.

De zee zal alleen ontketend kunnen worden door de geheimen van de eilanden, en door die geheimen kun je ook tot de achter hersenen komen, het slaap gedeelte of slaap land, wat ook als een zee is, een slaap zee, en zo kun je

uiteindelijk tot de voor hersenen komen, de steen wereld. De mens denkt vaak in voor de hand liggende tegenstellingen, zoals slapen en ontwaken, maar je moet juist dieper de slaap in gaan tot de steen wereld, wat dan de ware tegenpool is van de slaap. De steen wereld is een beeld van de geofendheid. In de steen wereld of door de steen wereld, wordt het slaap gas opgewekt, en stroomt zo tot de andere hersendelen. Als er niet genoeg slaapgase is dan gaat alles verkeerd, maar het mag ook weer niet teveel zijn. Daarom moeten de hersendelen in balans komen. Alles met mate.

Het slaapgas wordt in elvenland voor allerlei dingen gebruikt, zoals voor voertuigen, voor het koken, en voor allerlei andere apparaten.

Elwin
en de Konijnenheuvel

Hoofdstuk 1. De Konijnenbank

In de onkrant nu het eerste hoofdstuk. Het oorspronkelijke verhaal komt uit 2003/2004.

Op een dag had Elwin een konijntje gevonden. Het konijntje was een beetje verwond. Misschien wel aangereden door een auto, of door een fiets. Het konijntje sprak niet, en kon ook niet goed ademen. Het lichaampje van het

konijntje schokte een beetje. Elwin had het dier in zijn armen genomen en liep ermee naar huis. Daar was Sandra al met de verbandtrommel. Sandra had nog wel wat kruiden die ze op de wond konden leggen, en toen ging er een prachtig roze verbandje omheen. Ja, Elwin en Sandra hielden veel van dieren, ook van konijntjes. Op een dag kwam de moederkonijn van het konijntje langs. 'Dank je wel, Elwin en Sandra, dat jullie zo goed voor mijn konijntje hebben gezorgd, zei de moeder. Toen nam de moeder het konijntje mee in haar mandje en vertrok. Het beestje was nog niet helemaal beter, maar daar zou de moeder zelf wel voor zorgen. Er waren ook wat andere Drokelaren in de buurt die zagen hoe dankbaar de moeder was naar Elwin en Sandra. En vanaf toen werden verwonde diertjes vaak naar Elwin en Sandra gebracht, omdat ze zo goed voor hen konden zorgen. Op een dag kwam het konijntje terug die Elwin en Sandra zo goed hadden geholpen. Het konijntje was weer helemaal beter. 'Zeg, Elwin en Sandra, komen jullie mee naar het land achter de heuvels ?' zei het konijntje, 'daar wonen wij.' Maar Sandra had het veel te druk met andere diertjes nu. Elwin wilde wel meegaan, want Elwin vond het erg belangrijk om te weten hoe konijntjes leefden. En zo ging de volgende dag Elwin met het konijntje mee. Het konijntje heette Stampertje.

Na een lange reis waren de twee eindelijk in het land achter de heuvels gekomen. Hier woonde Stampertje dan, ergens in een konijnenhol. Het konijntje was zo sterk dat het Elwin wel op de rug kon dragen, en dat moest wel, want de gang van het konijnenhol was heel lang, en er lagen overal boomstronken waar Elwin over kon struikelen. Het konijntje huppelde er behendig overheen.

'Mijn vader en moeder zijn bankiers,' zei het konijntje. En toen ze bij het huisje van het konijntje aankwamen, stond er een klein loketje naast. Achter het loketje stond vader konijn. 'Wat mag het zijn,' zei vader konijn. Elwin begon te glimlachen. 'Ik heb maar heel weinig geld bij me,' zei Elwin. 'Oh, maar dat is helemaal niet erg,' zei vader konijn, 'want bij de konijnenbank kun je met weinig geld heel veel doen, en ook met andere dingen, zoals kledingstukken, voedsel, en zelfs oude rommel.' Elwin glimlachte diep. 'Ik heb nog wel een oud

horloge dat het niet meer doet. Kan ik daar ook iets mee ?' Direkt boog vader konijn naar voren om het horloge te bekijken. 'Maar natuurlijk kun je daar wat mee doen, bij de konijnenbank, jazeker, heel veel zelfs. Als je nu bij ons een rekening opent, dan kun je gaan sparen, door gewoon met kleine dingen te beginnen. Daar kunnen wij dan heel veel mee doen, zodat jij er rente op mag krijgen. Rente is eigenlijk de beloning die je krijgt voor het sparen. Dus als je nu een kapot horloge brengt, dan is het morgen een goede klok,' zei de konijn enthousiast. 'Is dat echt waar ?' vroeg Elwin ongelovig. 'Ja,' zei vader konijn, 'echt waar, en morgen zul je het zien.' Nou dat leek Elwin wel een hele goede manier om snel rijk te worden. Natuurlijk zou Elwin al die rijkdommen gaan gebruiken voor het dierenziekenhuis in de Drokelaar.

Elwin zou een tijdje bij de konijntjes logeren, dan zou hij ook kunnen leren over de konijnenbank. En ja hoor, de volgende ochtend toen Elwin naar het loket ging, stond er een klok voor hem klaar. 'En als ik nu een schoen hier breng om te sparen ?' vroeg Elwin brutaal. Vader konijn glimlachte : 'Ja Elwin, dan heb je de volgende dag er nog een schoen bijgekregen, en niet zomaar schoenen zijn het dan, maar echte konijnschoenen van de beste schoenmakers van het land.' Dat leek Elwin wel wat. En ja hoor, de volgende morgen stonden er twee konijnschoenen voor hem klaar. Elwin begon er wel lol in te krijgen. Maar ook begon hij zich af te vragen wat nou precies het geheim van de konijnenbank was. Elwin zou hier heel makkelijk zo rijk als een koning kunnen worden, maar toch was er iets vreemds. De konijnen hier leken helemaal niet zo rijk. Hun huisjes stonden vol met oude spulletjes, en als ze kleertjes aanhadden, dan waren die oud en versleten, met scheuren.

Ook in deze onkrant het eerste hoofdstuk van 'De Jongens van Daar' uit 2014 :

Hoofdstuk 1.

Ze woont in een groot ei.

Niemand weet wat voor ei het is.

Het heeft gouden lintjes, prachtige lichtjes, en is als een paleis.

Het ei danst rond in het bos alsof het vleugels heeft.

Ze heeft ook een gouden paard.

's Nachts dansten de feeën.

Zij danste ook.

Zij was de koningin der feeën.

Zij was het zonnestraaltje in het oh zo duistere woud,
waar zoveel verschrikkelijke dingen gebeurden.

Jorin had haar ring, die hij altijd droeg.

Eens had zij die aan hem gegeven.

Hij stierf jong en werd een van haar spoken.

Het glom in het paleis van de paddenkoning.

Prins Jagertouw was diep opgesloten in de kerker.

Hier kon geen zonnestraaltje binnenkomen.

Als prins Jagertouw huilde, huilde hij bloed.

Zijn hoofd was gebogen.

Morgen zou hij in het moddermeer geworpen worden.

Grote krokodillen woonden hier.

Hij zou niets anders dan vlees zijn.

Feeenkoningin Zeeveertje had maar een middel om hem te redden :
de groeiende broek.

Hiervoor moest zij naar de stad Tanzaria naar de dwerg Ebou.

Maar het scheen dat dwerg Ebou ook al was opgepakt door het leger van de

paddenkoning.

Zeeveertje vreesde zelfs voor haar eigen leven.

Gelukkig bleek er nog een groeiende broek in het huis van dwerg Ebou te liggen.

De fee maakte zichzelf en de broek onzichtbaar en ging ermee naar het paleis van de paddenkoning.

Het was een moeilijke reis naar de kerkers ondergrond.

Bij de kerker van prins Jagertouw aangekomen duwde ze de broek door de tralies, en zei :

‘Hier, trek dit aan.’

‘Nee,’ zei de prins. ‘Ik hoef het niet eens aan te trekken. Aanraken is genoeg.’ Toen de hand van de prins de broek raakte, begon de broek te groeien en te veranderen in een prachtige natuur die alles opzoog. De prins was vrij nu. Er was een boszee met daar in het midden een eiland waar een spookstad stond met een spookkasteel.

De prins werd wakker.

Hij had het maar gedroomd.

Hij was nog steeds gevangen in het kasteel van de paddenkoning op een eiland in de boszee.

Het was wel een soort spookkasteel.

De prins was erg eenzaam.

Hij wilde hier niet oud worden.

Hij voelde zich machteloos, hopeloos.

De prins werd geplaagd door dromen en visioenen.

Hij kreeg paddenvoedsel waarvan je sterk ging hallucineren.

Vanuit zijn celraam kon hij de grachten zien,

waar een dwerg op een dwarsfluit speelde.

En vreemde standbeelden stonden hier ook, en vreemde schilden aan de muren.

De pad regeerde hier. Als de prins met de pad sprak voelde hij zich slaperig.

Het was alsof de pad hem had betoverd.

In zijn gedachten klom hij langs de muur omhoog.
Hij herinnerde de tijd dat koningin Zeeveertje regeerde.
Hij verlangde terug naar die tijd.

Koningin Zeeveertje was dood.
Het leger van de pad had haar vermoord.
Het was een zwarte dag in de geschiedenis, waarmee er een zwarte tijd zou
aanbreken.
In de spookstad rondom het kasteel waren veel slaapzalen met kinderen.
De kinderen hadden geen ouders.

De prins zou hun vader wel willen zijn, maar hij zat hier vast.
Hij hoorde kinderen buiten zingen : 'Wanneer je van het drakenvoedsel eet,
dan zweef je, dan zweef je. Wanneer je van het drakenvoedsel eet, dan zweef
je door de muren heen.' Ineens gooiden de kinderen wat voedsel door de
tralies heen.

De prins greep het en begon direct te eten.
Hij voelde zich een beetje licht worden,,
en een beetje duizelig.
Ook voelde hij zich een beetje ziek,
en al snel begon hij te zweven,
dwars door het plafond.
Hij zweefde heel hoog door het kasteel,
totdat hij in een bovenzaal terecht kwam waar een vrouw op een troon zat.

'W..wie bent u ?' vroeg de prins.
Mijn naam is Drakenvuur,' zei de vrouw.
'Ik word al heel lang in deze bovenzaal gevangen gehouden.'
De prins gaf ook haar wat van het voedsel en samen zweefden ze verder door
het kasteel,
totdat ze boven het kasteel waren.

'Ik denk dat dit gewoon een droom is,' zei de vrouw, 'en dat we straks gewoon
wakker worden in de plaats waar we gevangen worden gehouden.'

De prins zuchtte, en werd even later wakker in zijn cel.
Buiten hoorde hij de kinderen lachen en zingen.
Hij had in de gaten dat niets hem echt kon helpen,
alsof hij omringd was met schimmen die niets te betekenen hadden.
Angst begon zich meester van hem te maken.
Hij wilde niet oud worden hier en wegrotten.
Door de tralies zag hij de koningin der vogels buiten dansen.
Ze zag hem niet, en scheen zich niet om hem te bekommeren.

Elwin in het toets kasteel

Elwin was al heel diep in het bos gekomen. Plotseling zag hij iets glinsteren. Er leek licht te zijn. Zijn gedachten begonnen als balletjes in hem te borrelen. Zou het dan toch waar zijn dat hij eindelijk het bos was uitgekomen? Hij was goed verdwaald. Maar wilde hij eigenlijk het bos wel uit? Het was hier zo prachtig. Hij zag een kasteel in de verte. Toen hij bij het kasteel was aangekomen stond er een mannetje in de opening van de kasteelpoort. 'Ben je daar eindelijk?' zei het mannetje. 'Al je gedachten moeten getoetst worden, anders verbeeldt jij het je allemaal maar, mannetje,' zei het mannetje.

Toen moest Elwin het kasteel in. Het mannetje zei dat dat heel belangrijk was, want al Elwin's gedachtes moesten getoetst worden op waarheid. Ze kwamen

hiervoor in een grote ruimte. Er stond daar een grote spiraal met een trechter. De spiraal was gemaakt van allerlei buisjes die in een lange lijn verbonden waren aan de trechter. Elwin's gedachten bubbelden nog steeds als bolletjes. 'Hoeps,' zei het mannetje. De bolletjes van Elwin's gedachten begonnen de trechter in te dwarrelen. Het leek wel alsof het uit zijn hoofd begon te spuiten. Het mannetje begon te lachen.

Gierend van het lachen ging het mannetje achter een piano zitten. 'Wie bent u eigenlijk ?' vroeg Elwin.

'Ik, weet je dat dan niet ?' proeste het mannetje. 'Ik ben de tovenaar van het toets kasteel. Al jouw gedachtes moeten de trechter in. Dan gaan ze door verschillende buisjes in de spiraal, keer op keer, totdat we zien wat het is.'

'Interessant,' zei Elwin, die naar de balletjes keek die bubbelden in de trechter. Toen zag hij ze een voor een in het eerste buisje rollen. Het eerste buisje in de spiraal was genaamd de waarheid.

'De waarheid,' zei de tovenaar. Hij begon wat te spelen op de piano. 'Alles wordt getoetst aan de waarheid, getest door een oranje vuurtje.' Plotseling zag Elwin glinsterend vuur in de buis. Het was inderdaad oranje. 'Wat voel je nu ?' vroeg de tovenaar.

'Vogeltjes,' zei Elwin, 'in mijn buik. Het is alsof ze vliegen.'

'Dat zijn je gedachten,' zijn de tovenaar. 'Die komen van heel diep, vanuit de buik.' Elwin zag dat de vogeltjes toen uit hem kwamen en ook de trechter in vlogen.

'Interessant,' zei Elwin weer.

'Nu moet je opletten,' zei de tovenaar. De tovenaar begon veel ruiger te spelen op de piano. Alle bolletjes en vogeltjes waren nu inmiddels in het eerste buisje gekomen. Elwin keek naar de buis, naar het oranje vuur.

'De waarheid,' zei de tovenaar weer, 'want er mag geen leugen zijn. Alle leugens zullen hier verbranden. Maar denk dan niet dat het klaar is, Elwin, want er is ook nog zoiets wat we valse waarheid noemen. Het moet dus nog verder getest worden in de buisjes die erna komen in de spiraal.'

Elwin voelde zich heel vreemd in zijn buik, leeg worden, en keek naar het oranje vuur. Het had de hele buis van de waarheid gevuld. Elwin was er even helemaal stil van. Heel veel van zijn balletjes en vogeltjes waren tot as geworden. Het as liep door een filter in neergaande spiraal naar beneden. Het stonk heel erg. 'Mest,' zei de tovenaar. 'Het zal allemaal tot mest worden wat de boeren op hun land zullen gebruiken zodat alles wat ze verbouwen kan groeien.' De neergaande spiraal, de afvoer-spiraal, liep helemaal de grond in. 'Gaat allemaal het riool in,' zei de tovenaar. 'De boeren werken hiermee. Komt allemaal goed. Is het toch niet voor niets geweest. Alles is bruikbaar.'

Elwin glimlachte. Er waren ook wat vogeltjes en bolletjes die wel door het oranje vuur waren heengekomen in de buis van de waarheid, maar dat waren er al een stuk minder. Soms kwamen er nieuwe gedachtes in Elwin opborrelen en die moesten ook direct de trechter in. Het hield eigenlijk nooit op. Het was een altijd-durend proces. Het overblijfsel liep in de tweede buis, in een opgaande spiraal.

'Zoals ik al zei,' zei de tovenaar, 'is er valse waarheid, dus alles moet verder getest worden. De volgende buis is de buis van nederigheid, want de valse waarheid is sluw en eerzuchtig. Altijd wil de valse waarheid haantje de voorste zijn. Begrijp je wat ik bedoel?'

Elwin knikte. Dat wist Elwin maar al te goed. De valse waarheid was een opdringer, nam altijd meer dan hij nodig had. In nederigheid kon je dat testen. Het was een groene doorzichtige buis in de spiraal die naar boven liep. Daar gingen alle overgebleven vogeltjes en balletjes in. Ze dwarrelden allemaal door elkaar heen. 'Ik zie nog niks,' zei Elwin. 'Ik zie de vogeltjes en balletjes dwarrelen, maar nog geen vuur.'

'Ho ho,' zei de tovenaar. 'We pakken dat anders aan.'

'Hoe dan ?' vroeg Elwin.

'Gas,' zei de tovenaar. 'Er stroomt daar een tovergas van nederigheid.'

'Ik zie het niet,' zei Elwin.

'Je kunt het niet zien,' zei de tovenaar. 'Het gas is onzichtbaar.'

Wel zag Elwin toen dat sommige vogeltjes en balletjes in de buis begonnen neer te vallen en ze werden tot mest en het stonk. 'Oh, ik zie het al,' zei Elwin. 'Ja.'

'Wat ja ?' vroeg de tovenaar.

'Gewoon,' zei Elwin. 'Ik zie hoe het tovergas van nederigheid de waarheid scheidt van de valse waarheid. De valse waarheid wordt hier tot mest. Ik zie hoe het wordt afgevoerd door een filter en door een buisje wat het naar beneden zuigt. Het gaat zo de grond in door die spiraal.'

'Goedzo, Elwin,' zei de tovenaar. 'De valse waarheid is een opschepper, maar het tovergas van nederigheid weet daar wel raad mee.'

Elwin knikte. 'Heel mooi,' zei Elwin. 'Die boeren zullen er vast blij mee zijn.'

'Vast en zeker,' zei de tovenaar.

'Wat nu ?' vroeg Elwin.

'Ho ho,' zei de tovenaar. 'Er is ook nog zo iets als valse nederigheid, dat je toch nog een beetje met de ellebogen wil werken, voor aandacht bijvoorbeeld, eerezuchtige strijd om de meeste te willen zijn, om aanbeden te willen worden, en dan ga je erg sjoemelen, dus als in een hele egoïstische nederigheid, verwaand bijna. Daarom moet het verder getest worden, Elwin.'

Toen ging alles in het derde deel van de spiraal, het derde buisje, dat wat was overgebleven tenminste. Er waren nu nog minder vogeltjes en balletjes, maar heel soms kwamen er wat bij omdat Elwin nieuwe gedachten kreeg die getoetst moesten worden en ook door de trechter in de spiraal kwamen. Elwin keek naar de derde buis. Het was een blauwe doorzichtige buis. 'De buis van vrede,' zei de tovenaar glimlachend.

'Wat gebeurt hier ?' vroeg Elwin.

'Let maar op,' zei de tovenaar. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Er kwamen zingende jongetjes naar boven in de buis. Ze waren heel klein. Maar ineens begonnen ze te gillen. 'Wat zijn het ?' vroeg Elwin.

'De gillende jongens,' zei de tovenaar glimlachend. 'Ze komen uit een klok. Soms zingen ze, soms gillen ze, en soms zijn ze wild. Het zijn een soort kaarsjes.' Elwin zag ook vlammetjes op de hoofdjes van de jongetjes. 'Ze moeten met hun gegil de overgebleven vogeltjes en bolletjes testen, je overgebleven gedachten,' zei de tovenaar.

'Interessant,' zei Elwin. 'Maar het is totaal niet vredig.'

'Nee,' zei de tovenaar. 'De vrede is bang en gilt, omdat er gevaren op de loer staan, en daarom moet het getest worden, en zo wordt het getest.'

'Hebben ze ook pijn ?' vroeg Elwin.

'Zeer zeker,' zei de tovenaar. 'Ware vrede kan heel pijnlijk zijn. Het is een beveiligings systeem wat ervoor zorgt dat alles eerlijk verdeeld is, om veilig te zijn tegen de truken van valse nederigheid. De valse nederigheid is zeer, zeer bedrieglijk, als een clown. Hij komt gewoon om te roven.'

'Dus eigenlijk zijn de jongetjes in een oorlog ?' vroeg Elwin.

'Zeer zeker,' zei de tovenaar. 'Dit is de klok van de gillende jongetjes, en zij zullen ook heel wild worden. Het zijn de wilde jongens.'

Elwin bleek kijken naar de gillende jongetjes in de buis, die inderdaad als kaarsjes waren. 'En wat nu ?' vroeg Elwin.

'Kijk goed,' zei de tovenaar. Veel vogeltjes en bolletjes werden weer tot mest. De jongetjes begonnen toen in boertjes te veranderen. 'Vreemd,' lachte Elwin.

'Goed kijken,' zei de tovenaar. Elwin zag hoe de jongetjes harkjes hadden, en andere instrumenten die boeren en tuinmannen hebben. 'Oh, tuinjongens !' riep Elwin.

'Ja, jaha,' zei de tovenaar. 'Maar goed opletten.' Elwin bleef kijken. Nog steeds waren de jongetjes als kaarsjes. Sommige jongetjes waren al bijna opgebrand, en er was een reuk van rook. 'Dit is gevaarlijk, heel gevaarlijk,' zei de tovenaar. 'Kijk nu snel naar de vierde buis, want we hebben nog een buis nodig. Er is namelijk ook valse vrede. Sommigen van die jongetjes dutten in, en zien de gevaren niet meer, en gaan lopen luieren, en blijven boertjes, terwijl ze veel meer moeten zijn. Daarom moet het verder getoetst worden.' Elwin zag de overgebleven jongetjes de vierde buis in dwarrelen. Deze buis was pikzwart, maar doorzichtig. Deze buis lag hoger op de spiraal. Alles wat hier binnenkwam was al ver gekomen. 'Het is de buis van dapperheid,' zei de tovenaar. 'De valse vrede moet verslagen worden, anders is er geen goed beveiligings systeem.'

Hier werden de boertjes en gillende jongetjes tot wilde jongens, tot indiaantjes. 'Verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Moet je dat zien.'

'Wat ?' vroeg de tovenaar. Elwin liep ergens naar de buis toe en wees. Er waren daar wat jongetjes aan het zingen. 'Ze zingen zo vals,' zei Elwin. De tovenaar lachte. 'Het is ook nog niet klaar,' zei de tovenaar. De hele spiraal begon toen te branden, als een klok, als een kaars, een klokkaars, maar het waren meerdere kaarsjes. Elwin greep naar zijn hoofd. Er was zoveel rook. 'Nu het getest is,' zei de tovenaar, 'zijn er alleen nog maar vlakketjes.'

'Vlakketjes ?' vroeg Elwin.

'Ja, een soort vlammetjes die getest zijn, maar ze branden maar heel kort,' zei de tovenaar. 'Het is het zuivere deel van je gedachten wat over is gebleven, door de toets heen is gekomen.'

Er waren overal kaarsjes. De kaarsjes leken op jongetjes. En ze hadden de vlakketjes op hun hoofd. Ze zongen een vreemd lied, en ze waren wild. Sommigen gilden. 'Het zijn harde mannen,' zei de tovenaar. 'Zachte jongens worden harde mannen in de nacht.'

Elwin keek naar de jongens. 'Begrijp je wat hier gaande is ?' vroeg de tovenaar.

Elwin greep weer naar zijn hoofd. 'Ik ben in de war. Ik begrijp het niet,' zei Elwin. 'Alles is chaos in mijn hoofd, alsof de wilde jongens in mij zijn.'

'Eerst moet er chaos zijn,' zei de tovenaar, 'en dan worden er nieuwe dingen gemaakt.'

Elwin voelde zichzelf wegsmelten, als in een ketel. Hij keek om zich heen en hij was in een woeste zee. Wat was er gebeurd ? Wat was dit ? Hij werd meegesleurd door woeste golven. 'Help, help !' riep Elwin. Hij hoorde de jongetjes gillen in zijn hoofd. Hij zag ze gebonden aan palen, en indianen dansten er omheen. Alles liep hier in elkaar over. 'Waar ben ik !' riep Elwin.

'Je wordt getest, Elwin !' hoorde hij de tovenaar roepen. 'Helemaal getest. Er zal niets ongetest blijven.'

'Nou, bedankt !' riep Elwin. 'Moet dit allemaal ?'

'Ja !' riep de tovenaar. Elwin voelde nu zelf ook hoe hij aan een paal was gebonden en indianen dansten om hem heen. Elwin begon te gillen. Maar toen werd hij wilder en wilder. Ook hij voelde hoe zijn hoofd als een kaars was. Hij wilde oorlog voeren tegen het kwaad, tegen alles wat vals was, maar hij wist ook hoe bedrieglijk dat kon zijn, dus daarom moest het wel getoetst worden. Er stonden zoveel gevaren op de loer, zoveel valstrikken, maar het leek alsof Elwin nu ook in een valstrik was, en hij kon er niet uit. 'Help !' riep Elwin weer.

'Zoek het maar uit !' riep de tovenaar toen.

Elwin keek rond, en zag dat het een grote puzzel was. Alle stukjes vlogen om hem heen. Alles liep door elkaar heen ook. Hij was in een ketel. In de ketel was een paal waaraan Elwin was gebonden, en zijn hoofd brandde als een kaars.

'Al je gedachten moeten getoetst worden, Elwin,' riep de tovenaar, 'alles waarvan jij denkt dat het de waarheid is, ook alles waarvan je denkt dat het goed is.'

'Ik begrijp het !' riep Elwin. Hij merkte dat alles wat op een afstand bleef. Het draaide woest om hem heen, maar het kwam niet verder.

'Waar ben ik ?' riep Elwin. 'Nee !'

'Kijken of je dapper bent !' riep de tovenaar.

'Ik wil niet !' riep Elwin.

'Dan stopt de reis hier, en wordt je tot mest !' riep de tovenaar.

'Nee, dat wil ik ook niet !' riep Elwin.

'Zoveel !' riep Elwin.

'Zoveel wat ?' hoorde hij de tovenaar roepen.

'Veren !' riep Elwin, 'witte veren ! Waar ben ik ?'

'Het is een klok !' riep de tovenaar. 'Alles gaat terug naar het begin, en dan wordt het weer getoetst.'

'Waarom ?' vroeg Elwin.

'Het is een toetsklok,' zei de tovenaar. 'Je kan jammeren wat je wil, maar dit gaat eeuwig door.'

'Ik wil niet !' riep Elwin. Elwin greep naar zijn hoofd. Dat kon hij weer. Hij moest zich ook goed vasthouden. Hij was zo duizelig.

'Dan wordt je mest,' zei de tovenaar. 'Of nog erger.'

'Nog erger ?' vroeg Elwin.

'Valse vrede doet pensioneren. Dan wordt je een opaatje,' zei de tovenaar.

'Nee, dat wil ik niet !' riep Elwin. 'Ik wil altijd een kind blijven !'

'Goedzo,' zei de tovenaar. 'Dan is er hoop.'

Elwin begon te snikken. 'Ik voel me zo vreemd, zo ziek.'

Hij zag de jongetjes om zich heen. Sommigen waren boertjes, anderen waren indiaantjes, tuinmannetjes, of gewoon wilde jongens, en weer anderen leken op het punt te staan te gaan gillen. Ze waren een stuk groter nu.

'Ik kan wel janken,' zei Elwin. 'Zijn we nu klaar ?'

'Nee,' zei de tovenaar. 'Het beste moet nog komen.'

Op hun hoofden waren de vlakketjes. Dit waren de gezuiverde en getoetste gedachten. Toen werd Elwin wat rustiger. Ook op Elwin's hoofd waren de vlakketjes. 'Dit zijn de nieuwe dromen,' zei de tovenaar, 'zacht als veren.'

Elwin zuchtte. Weer greep hij naar zijn hoofd. 'Ik begrijp dit niet, ik begrijp dit niet.'

'Hoeft ook niet,' zei de tovenaar. 'Niet alles hoeft begrepen te worden, maar je bent hier in het toets kasteel. Er valt hier veel te leren.'

'Ik kom hier nooit meer uit ?' vroeg Elwin.

'Dat zou dom zijn,' zei de tovenaar. 'Je kunt er alleen maar dieper in, en zoals je weet veranderd hier alles. Het is immers een klok.'

'Je denkt dat je heel wat bent, hè ?' zei Elwin ineens heel brutaal.

'Ik ben ook getoetst,' zei de tovenaar. 'Maar ik heb dit alles gemaakt.'

'Dan zou ik dat ook weleens willen toetsen !' riep Elwin, en rende op het mannetje af en raakte met het mannetje in gevecht. 'Dit is dan zeker het beste, hè !' riep Elwin. 'Een gevecht met jou, om te zien of je wel echt bent !'

Eerst was het mannetje heel klein, maar toen ineens stond er een leeuw voor Elwin.

Elwin zuchtte. 'Ik kan het nu wel opgeven. Je bent immers een tovenaar.'

Elwin was in slaap gevallen. De leeuw was groot en zwart en stond voor hem. Alles was donker. 'Waar ben ik ?' vroeg Elwin slaperig. 'Droom ik ?'

Hij zag toen een jongetje. 'In het toets kasteel,' zei het jongetje. 'Je bent bij de gillende jongens van de klok.'

'Vreemd,' zei Elwin, en viel weer in slaap.

'W... wat heb ik gedronken,' stamelde Elwin slaperig ... 'Ik ...'

'Wij worden altijd wild in de nacht,' fluisterde de jongen. Er was nu ook een andere jongen bij.

'A... als een kaars ?' vroeg Elwin terwijl hij half sliep ... 'Ik ben zo ...'

'Ja, als kaarsen,' zeiden de jongens. Er kwamen steeds meer jongens bij. Elwin

was omsingeld.

'Welkom in de klok van de gillende jongens,' zei één van de jongens. 'Je bent nu één van ons. Wij worden ook wel de wilde jongens genoemd. Wij zijn het geheim van het toets kasteel.'

'E... en jullie kunnen ook zo mooi zingen,' zei Elwin ...

'Soms,' zei één van de jongens.

'Het is oorlog,' zei één van de jongens.

'Ja, en zoveel valse vrede,' zei een andere jongen.

'En daarom zijn wij hier,' zei weer een andere jongen.

Ze hadden zulke mooie stemmen.

'Nou, bedankt,' zei Elwin. 'Ik wil graag bij jullie horen, maar ik ben nogal dom vergeleken met jullie, in de zin dat ik nog eigenlijk helemaal niets van deze plaats afweet.'

'Komt wel,' zei één van de jongens.

'Elwin, malle jongen,' zei een andere jongen, die hem een klap gaf.

'Au,' zei Elwin. 'Jij bent zeker de pestkop van het stel?'

'We zijn allemaal pestkoppen min of meer,' zei weer een andere jongen, 'op onze eigen manier. Moet wel. Het is meer spelen en toetsen. Het is meer onderzoeken, van verschillende kanten bekijken, eraan draaien, zien hoe dingen werken.'

'Oh, reacties uitlokken,' zei Elwin.

'Het is een soort voorzichtigheid,' zei één van de jongens. 'Maar er is ook vals pesten, dus vandaar dat het toets kasteel er is. Er wordt geplaagd, het is een plaag kasteel, maar dus om te toetsen, als voorzichtigheid, en dat is een goede basis. Het is hier een studie kwaliteit, een onderzoeksdrang, en niet zomaar met alle winden meewaaien, en daarom gillen wij. Wij plagen en worden geplaagd. Wij plagen en worden geplaagd.'

Toen bleef de jongen het maar opnieuw zeggen : 'Wij plagen en worden geplaagd.' Het ging maar door, en ook de anderen begonnen het op te zeggen, als een versje.'

'Hey, stop daarmee,' zei Elwin. 'Nu weet ik het wel.'

Maar ze stopten niet. Het ging maar door. 'Volgens mij moeten jullie de toets spiraal weer in,' zei Elwin.

Ze begonnen toen te zingen, de meest wonderschone liederen. Ze waren als koorknappen. Elwin vond het prachtig. Elwin zag de grote trechter weer. Daar moest alles in. Al zijn gedachten, alle vogeltjes en bolletjes, want was het allemaal wel waar ? Ook dit moest getoetst worden. Elwin voelde zichzelf een harde werker, alsof hij in de mijnen werkte. Hij droeg alles wat hij maar kon vinden tot de grote trechter, ook de zingende jongetjes, die daar maar stonden en steeds kleiner werden. 'Hup, de trechter in,' zei Elwin. En toen ging hij naar de buisjes kijken van de spiraal, waar alles doorheen ging, en zoveel, ja zoveel, werd tot mest.

'De boeren zullen er blij mee zijn,' grinnikte Elwin, maar hij was ook verdrietig, omdat sommigen van die jongetjes niets dan mest bleken te zijn. Het was vals. Er rolden soms wat tranen over zijn wangen als hij dat zag. Hij hield van die jongetjes. Maar hoevelen van hen waren echt ? Hoevelen van hen waren van een pure waarheid ? Vaak zat er weer een addertje onder het gras, maar nu wist Elwin hoe hij het kon toetsen. Uiteindelijk moesten ook alle vlakketjes de trechter in. Ook alles waarvan hij dacht dat het nu wel zuiver moest zijn. Alles moest weer de trechter in. Dit was eeuwig, iets wat herhaald moest blijven worden, anders zou Elwin zelf tot mest worden.

Waarheid, Nederigheid, Vrede en Dapperheid, daaraan moest alles getoetst worden, en ook de toetsresultaten moesten weer opnieuw getoetst worden, want het was immers een klok. En daarom gilden de jongens, als een hypergevoelig alarm. Er stonden ook teveel onbekende en geheime gevaren op de loer. Dit was niet iets simpels. Elwin moest hier een harde werker worden, een wilde jongen. Het was hard werk in deze mijnen. Altijd maar weer moest hij terug naar de trechter.

Ontstaansgeschiedenis sinterklaas - De Honderdjarige Oorlog

Een heel interessant artikel uit het archief, over de vrouwelijke oorsprong van sinterklaas.

De Honderdjarige Oorlog

De kolonisten, de voorlopers van de nazi's, vochten niet alleen tegen de indianen, maar ook tegen elkaar. Zo waren er de Engels-Nederlandse oorlogen om Indiaans grondgebied tussen 1652 en 1784, met onderbrekingen, waardoor het een soort van honderjarige oorlog was. Dit gebeurde dus vlak na de tachtigjarige oorlog, waarin Nederland en Engeland nog bondgenoten waren in de strijd tegen het Spaanse wereldrijk van 1568 tot 1648. Toen Spanje werd teruggedrongen kwam er tussen Engeland en Nederland een oorlog over wie wat kreeg en de regels erover. Uiteindelijk liep dit erop uit dat Nieuw Nederland werd geruild met Suriname. Engeland is dus de schakelaar waardoor het Amerikaanse Nederland van Noord naar Zuid verhuisde. Het is dus van belang deze geschiedkundige put tussen Noord en Zuid te bespreken.

Engeland is Groot Brittannië, oftewel Grote Bertha, of Bertha Grootvoet, wat een zuidelijke naam was voor Hel of de nicht van Hel. Haar volgelingen waren de Berserkers, die bedekt waren met de moeder aarde, of zich hadden geverfd met zwarte verf. Zij waren degenen die aan zichzelf waren gestorven in de aarde, zoals de einherjars die door de Germaanse oorlogsgodinnen genaamd de Walkuren opgenomen waren. De walkuren namen de geselecteerde strijders

die hard aan zichzelf gestorven waren mee om hen voor te bereiden op de eindstrijd, de Ragnarok. Grote Bertha of Bertha Grootvoet ging op haar wagen door de lucht tijdens het joelfeest en bezocht dan de huizen van de kinderen om een zilveren munt in hun schoen te doen als ze goed waren geweest. Als ze niet goed waren geweest, dan sneed ze hun buiken open om ze te vullen met stenen, zoals ook in het Roodkapje verhaal gebeurde met de hebzuchtige wolf. Vandaag de dag is dit zichtbaar in mannen die hun buiken helemaal verkrampen totdat deze stenen zichtbaar worden, als teken dat hun spiritualiteit en fijngevoeligheid is afgestorven. Ze zijn geobsedeerd met hun buik, en proberen de schijn te wekken dat het een sport is, zoals ook de Spanjaarden de schijn proberen te wekken dat stierengevechten een sport is.

Bertha werd later vermannelijkt tot Sinterklaas, en het joelfeest werd tot kerstfeest. De Hebreeuwse bijbel begint met 'beresit', bere-rosh-t, in de beginne. Bere is de Surinaamse baarmoeder, in het Sranan Tongo. BRTN betekent in het Aramees zus of partner, relatie. BRT betekent dochter. BRT-TNH betekent mede-student, samen studeren. BRT (barit) is in het Egyptisch een kooi, en een verbond, een contract (barta), van het wortelwoord 'ber', put, uitgang, naar buiten. In het Germaans is Bertha verbonden aan het verborgene. Al met al duidt het erop dat de mens een relatie moet aangaan met het verborgene. Groot-Britannië duidt cryptisch en etymologisch op het contract wat de mens moet aangaan met het diepere, waardoor de mens komt van Noord tot Zuid, van stad tot de natuur, van het publieke tot het verborgene, van het bovengrondse tot het ondergrondse. Toen ik hier kwam als kind was het een dal, een ondergronds rijk, van schedels en doodsbeenderen. Alle maskers waren afgerukt. Natuurlijk was dit iets metaforisch. Toen ik volwassen werd kreeg ik dromen die mij daar lieten terugkeren en het bleek de wilde indiaanse wereld te zijn voordat het door de rijke witte kolonisten werd geplunderd en vernietigd, voordat er lagen overheen gebouwd werden. Ik ontmoette toen drie indiaanse opperhoofden.

Groot-Britannië duidt dus op het moment waarop de walkuren een einherjar verkiezen, oftewel het moment waarop ze aankomen in dit geheime

ondergrondse gebied doordat ze aan zichzelf zijn afgestorven. Het is het moment dat ze de zilveren munt in hun schoen vinden, wat een teken is dat ze niet één zijn geworden met de stad, de wolf, die stenen in zijn buik heeft. Bertha is de leidster van de wilde jacht in het joelfeest, waarin de doden komen om de wolf te verjagen, als een beeld van het verjagen van het kwaad van de 'levenden'. Het valse licht moet sterven, opdat de mens de nacht, de verborgen diepte, in kan gaan.

Elwin

Terug naar Klaas Vaak

Het eerste hoofdstuk van dit verhaal oorspronkelijk uit 2003

Hoofdstuk 1. De gestolen Toverstaf

Elwin zat met Sandra in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Elwin zei tegen Sandra : 'Sandra, ik lees liever een goed boek dan de krant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Sandra knikte. Elwin liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?'

zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Elwin begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

'Bah, wat een naar boek,' zei Elwin tegen Sandra. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Sandra zat te slapen op haar stoeltje. Elwin dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Sandra dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Sandra geschreven als hij weer eens op reis moest. Sandra vond dat altijd wel best, want Elwin kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Elwin te zien. Elwin zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Elwin ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis

woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Elwin ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Elwin vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze kleermaker maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Elwin hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Elwin deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Elwin wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de

vraag was of Elwin de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Elwin de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Elwin gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Elwin haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.